

λουθοῦσε ἀκόμα νὰ μοῦ παρουσιάζεται ἡ ψυχὴ του φα-
σκιωμένη σὰ μούμια...

Σὰ μπῆκε ὁ Ἀλέξης μέσα στὴν αἴθουσα μὲ τὰ
τετράδια στὸ χέρι, εἶχε τὸ ὕψος σοβαρό, βαρὺ. Τὰ παι-
διὰ τὸν κοιτάζανε στὰ μάτια. Ἄνυπομονοῦσαν νὰ
μάθουνε τί βαθμὸ πῆρε καθέννας πού σὲ αὐτὸ περιορι-
ζότανε ἕλο τὸ ἐνδιαφέρο τους. Ὁ Ἀλέξης ἀκούμπησε
τὰ τετράδια πάνω στὴν ἔδρα. Ἐπειτα μὲ τὰ μάτια
του ἀναζήτησε τὸν Πέτρο Δουκάνο. Κεῖνος μικρόσω-
μος καθὼς εἶτανε, εἶχε χωνέψει μέσα στὸ θρανίο, ἀνά-
μεσα στὰλλα παιδιὰ, μὲ τὰ μάτια κατεδρασμένα, τρέ-
μοντας στὴν ἰδέα πὼς τὸν περίμενε κανένα ρεζίλημα
μέσα στὴν τάξη.

Ὁ Ἀλέξης ἀρχίζει τὴν κρίση του γιὰ τὶς ἐκθέσεις
μ' ἓνα γενικὸ χαρακτηρισμό.

— Καὶ πάλε, παιδιὰ, δὲν ἔμεινα φχαριστημένους ἀπὸ
τὴ δουλειὰ σας. Μοῦ ἀραδειάσατε πάλε λέξεις ξερές,
δίχως περιεχόμενο, φράσεις τριμμένες, ξεπλυμένες. Ἀλή-
θεια, ζωὴ, αἵστημα, χρῶμα δὲν βρήκα πουθενά. Τὴν
ψυχὴ σας δὲν τὴν εἶδα, δὲν τὴν ἐμυρίστηκα σὰ λου-
λοῦδι, τὴν ἐκρατήσατε κλειδωμένη σὰν κήπο πού τὸν
βλέπει κανεὶς ἀπόξω, τὸν φαντάζεται μὰ δὲν μπορεῖ
νὰ μπῆ μέσα καὶ νὰ τὸν χαρῆ...Μιά ἐκθεση μόνο ἀξιζε
καὶ αὐτὴ παίρνει τὸν πρῶτο βαθμὸ. Ἄριστα.

Τὰ παιδιὰ γουρλώσανε τὰ μάτια τους. Καθέννας εἶχε
τὴν ἐλπίδα πὼς αὐτὸς ὁ ἴδιος θὰ εἶτανε ὁ εὐτυχισμένος
πού πῆρε τὸν πρῶτο βαθμὸ. Μόνο ὁ Δουκάνος δὲν ἐλ-
πίζει τίποτα, εἶναι μάλιστα φχαριστημένος νὰ γλυτ-
τώσῃ τὴν τιμωρία καὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὶς πλάτες
τῶ συμμαθητῶν του πού κάθονται στὸ μπροστινὸ
θρανίο γιὰ νὰ μὴν τὸν ἴδωθε.

— Εἶναι ἡ ἐκθεση τοῦ Πέτρου Δουκάνου, φωνάζει ὁ
Ἀλέξης.

Ἐαφνιασμένα τὰ παιδιὰ γυρίζουνε τὰ μάτια στὸ
συμμαθητὴ τους. Αὐτὸς ἄριστα, αὐτὸς πού δὲν πῆρε
ποτέ του καλὸ βαθμὸ; Πὼς γίνεται τέτοιο θάμα;

— Θὰ τὴν ἀντίγραψε.

— Θὰ τοῦ τὴν ἔγραψε κανένας μεγάλος, ψιθύρισε
μὲ φτόνο κάποιος παιδί πούτανε συνηθισμένο νὰ παίρ-
νῃ τὸν πρῶτο βαθμὸ. Ὁ Δουκάνος εἶχε χωνέψει στὸ
θρανίο. Μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα συλλογιότανε πὼς
εἶτανε δυνατὸ νὰ πάρῃ αὐτὸς τὸν πρῶτο βαθμὸ, αὐτὸς
πού δὲν ἔγραψε κίβλας ἐκθεση μὰ ἓνα γράμμα. Μὴν
τὸν κορόιδευε ὁ δάσκαλος, μὴν ἀρχίζε ἀπὸ τὸ χωρατὸ
γιὰ νὰ καταλήξῃ στὴν τιμωρία;

— Ὁ Δουκάνος ἔγραψε μὲ αἵστημα, ἄφησε τὴν
ψυχὴ του νὰ μιλήτῃ. Ἔτσι νὰ γράφετε καὶ σεῖς παι-
διὰ, πρόστασε ὁ Ἀλέξης.

Τέλειωσε τὸ μάθημα. Τὰ παιδιὰ σὰ μελισσολόγ ξε-
χουθήκανε ὄξω ἀπὸ τὴν κάμαρα βουίζοντας. Τελευταῖος
ἔδωκε ὁ Δουκάνος. Μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα πέρασε
μπρὸς ἀπὸ τὸν Ἀλέξη πού στεκότανε στὴν ἔδρα ὀρθός,

συλλογισμένος, προσπαθώντας νὰ περάσῃ ἀπαρτη-
ρητος.

— Ἔλα δὴ Πέτρο, φώναξε ὁ Ἀλέξης.

Τὸ παιδί σταμάτησε τρομαγμένο.

— Εἶσαι ἓνα καλὸ παιδί, πρόστασε.

Τὸ ἀγκάλιασε καὶ τὸ φίλησε στὰ μάτια. Τὴ στιγμὴ
ἐκείνη ἔμπαινε μέσα στὴν τάξη ὁ διευθυντής.

— Κύριε Ἀλέξη, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, συλλογι-
στήτε τὴ θέση σας φώναξε κ' ἡ ματιὰ του, γιομάτη
ὕποψιες, κόλλησε πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀλέξη.

Κεῖνος δὲν ὑπωπτεύθηκε τίποτα.

— Δὲν μποροῦσα' ἔτσι μόνο μποροῦσα νὰ ξεθυμάνω;

— Νὰ ξεθυμάνετε; Τί λέτε; Ξαναεἶπε ὁ λυκειάρ-
χης ἀπορώντας.

Ὁ Πέτρος Δουκάνος εἶχε φύγει καὶ μέσα στὴν τάξη
εἶχανε ἀπομείνει ὁ διευθυντὴς καὶ ὁ Ἀλέξης. Κεῖνος
πῆρε τὴν ἐκθεση καὶ τὴν πρόσφερε στὸ διευθυντή.

— Κοίταξε νὰ δῆς ἂν ἔχω ἄδικο, εἶπε.

Ὁ διευθυντὴς πῆρε τὴν κόλλα καὶ ἀρχισε νὰ δια-
βάξῃ. Συχνὰ κοντοστεκότανε ἂν καὶ τὸ γράψιμο εἶτανε
καθαρό.

— Εἶδατε τί φυσικά, τί ἀληθινά, τί δυνατά; εἶπε
στὰ τελευταῖα ὁ Ἀλέξης.

Ὁ διευθυντὴς σκέφτηκε κάμποσο.

— Μὰ δὲν τοὺς ἔδινες κανένα ἄλλο θέμα πιδ ζου-
μερό, μουρμούρισε ζαρώνοντας τὰ χεῖλια του.

— Δηλαδή σὰν τί; ρώτησε σιγαλὰ ὁ Ἀλέξης ἐκ-
πληχτος.

Κεῖνος σκέφτηκε πάλε.

— Μὰ εἶναι τόσα πράματα... Νά, περὶ τῆς ἐν Μα-
ραθῶν μάχης, περὶ τῆς ἐκπολιτιστικῆς δυνάμεως τοῦ
Ἑλληνισμοῦ, περὶ τῆς σχέσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ πρὸ
τὸν Χριστιανισμόν.

Ὁ Ἀλέξης δὲν ἀπάντησε.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΜΕΓΑΛΟΠΗΝΟΣ

καὶ ἀληθινὰ Πινδαρικὸς ὕμνος τοῦ Παλαμᾶ πού
στολιζει σήμερα τὶς τέσσερις πρῶτες σελίδες
τοῦ φύλλου, δὲ μᾶς ἄφισε τόπο γιὰ τὴν ἄλλη,
τὴν ταχτικὴ ὕλη τοῦ «Νουμᾶ». Μὰ τόσο τὸ
καλύτερο, γιὰτὶ ἔτσι ὅπως βγαίνει τὸ ση-
μερνὸ φύλλο, μὲ τὰ τρία μοναχὰ ἀριστουρ-
γήματα, τὸ «Στ' ἄρματα», τὸν «Ὀθέλλο»
καὶ τὸ «Μεγάλο παιδί», εἶναι τὸ πιὸ διαλε-
χτὸ φύλλο ἀπ' ὅσα ἴσαμε σήμερα ἐβγαλε ἐλ-
ληνικὸ περιοδικὸ καὶ μᾶς δίνει κάθε δικαίω-
μα νὰ περιφανευόμαστε.